

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἔτησίᾳ καὶ προπληρωτέα, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐξωτερικῶ φράγκα χρυσᾶ 15. — Αἰ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντῆς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστῆς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 17 Ἰανουαρίου 1888, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 13

ΑΓΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

Ἄγερι, λές, ἐφύσησε ἀπ' τὸ εἰκοσιένα -
Καὶ ἴστην καρδίᾳ μας τ' ἄγιο τοῦ μᾶς φέρνει καρδιοχτύπι
Καὶ μᾶς θυμίζει θαύματα μεγάλα, περασμένα,
Τῆς λεβεντιάς ποῦ μακρὰ ἴσταν ἄλλο κόσμος λείπει
Κι' ἐκεῖ ποῦ τῆς Ἀπόκριας ἡ μάσκα ξεμυτίζει
Τὸ γυρὸ τ' Ἀνδρούτσου τῆς Γραβιάς τὸ χάνι μᾶς θυμίζει!

Στὸ χάλι μας τὸ σημερινὸ τί θέλει τέτοι' ἄγερι
Ποῦ φύσαγε ἴστου Γερμανοῦ, ἴστῆς Λαύρας τῆ σημαία
Καὶ ἴστου Μιαούλη τὰ πανιὰ χυνότανε ξεφτέρει;
Π' ὀλοῦθ' ἀνέμιζε φωτιὰ γιὰ τὴ Μεγάλ' Ἰδέα;
Ποῦ τῆς Τουρκιάς ἐφύσαγε νὰ σβύσῃ τὸ φεγγάρι
Κι' ἐχόρευε τὸν Καρᾶλῆ ἴστῃ φλόγα τοῦ Κανάρη;

Τί θές, ἄγερι, καὶ φυσᾶς, ἴστῃ χόβολή μας πάλι,
Ἐσὺ ποῦ ἴπικροχώνεψες τοῦ Διάκου μας τῆ θράκα;
Τί θές, ἄγερι, καὶ φυσᾶς, ἴστὸ σημερινὸ μας χάλι;
Γιὰ τὴν Τουρκιά δὲν ἔχομε νὰ ρίξωμε μιὰ τράκα!...
Δὲ μᾶς χωρίζει τίποτε... παρασημοδεμένοι,
Ὁ Γιώργος κι' ὁ Σουλτάνος μας θὰ ζοῦν ἀδελφωμένοι!...

Ἄγερι, πᾶψε νὰ φυσᾶς, βουβάσου, κρύψου, χάσου!
Ἐφέτος, λέν, ἀπόκρινα πῶς θὰ χωμε μεγάλη...
Τοὺς Ὀδυσσεῖς, τοὺς Βύρωνας μὴ φέρνης ἴστὰ φτερά σου
Καὶ μᾶς χαλοῦν ἀδιάντροπα πολὺ τὸ καρναβάλι...
Σ' ἀγῶν' ἀποκρηάτικο κ' ἐφέτος θὰ φανοῦμε
Ἄν μᾶς περνᾷ ὁ Βασιλιᾶς ἡ μεις τότε περνοῦμε!...

Ἰραμπαγᾶς.

ΒΙΣΜΑΡΚ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ Πυθία τῆς Εὐρώπης, ὁ χαλύβδινος Βίσμαρκ, ὁ τόσο χαλύβδινος, ὅτε ἐξ αὐτοῦ θὰ ἔχυνεν ὁ Κρόνυς τὸ ἰσχυρότερον τηλεβόλον του, ἂν κατόρθου νὰ τὸν ἀναλύσῃ διὰ τοῦ πυρός, ἐδήλωσεν ὅτι καὶ ἐπὶ δύο καὶ ἐπὶ τρία ἴσως ἀκόμη ἔτη, δὲν ὑπάρχει φόβος μὴ ἐκρηγῇ πόλεμος εὐρωπαϊκός. Οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ εἶναι βέβαια εἰς θέσιν νὰ βλέπῃ καθαρώτερα, διαυγέστερα τὸ παρὸν καὶ νὰ μαντεύῃ μετὰ μεγαλειότηρας πιθανότητος τὸ μέλλον. Ἴσως εἶναι ὁ μόνος διπλωμάτης, ὅστις προφητεύων δὲν κινδυνεύει ν' ἀποδείξῃ ἀληθῆ τὴν παροιμίαν τοῦ μετὰ Χριστὸν προφήτου. Ἴσως εἶναι ὁ μόνος ὅστις οἶδεν, ἐν τῇ πολιτικῇ, τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Ἀλλὰ πάντοτε παρετηρήθη ὅτι οὐδέποτε γίνεται τόσος λόγος καὶ δίδονται τόσαι ὑποσχέσεις περὶ εἰρήνης ὅσον κατὰ τὰς παραμονὰς πολέμου. Οἱ διπλωμάται ομοιάζουν τοὺς ἰατροὺς, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νὰ ἐμψυχώσων τὸν ἀσθενῆ ὅταν οὗτος ἦναι ἀποφασισμένος παρ' αὐτῶν καὶ νομίζομεν ὅτι ἡ εἰρήνη κινδυνεύει τόσῳ ν' ἀποθάνῃ, ὅτε ὁ Βίσμαρκ θεωρεῖ καθήκον του, ὡς ἰατρὸς αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ μὴ τὴν ἀσπείσῃ εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου τῆς, καθὼς τινες φρονοῦσι.

**

Ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ὁ περὶ πολέμου φόβος θ' ἀποσοβῆθῃ ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον φόβου.

Ὁλων τῶν μεγάλων Δυνάμεων αἱ δυνάμεις εἶναι μεγάλαι.

Ποτὲ δὲν ἴτο ἡ Εὐρώπη τόσῳ καλῶς παρεσκευασμένη διὰ νὰ πολεμήσῃ... ἑαυτήν.

Ποτὲ δὲν ἴσαν τόσο ἐξωγχομένοι τόσῳ προγᾶστορες τῶν Κρατῶν αὐτῆς οἱ στρατιωτικοὶ προῦπολογισμοί.

Ἡνίγονται εἰς τὰ δάνεια, εἰς τὰ χρεῖα ἄλλ' ἐννοοῦν νὰ ἦναι καλῶς ὀπλισμένα. Εἶναι ὅλα εὐρεστὰ στρατώνες. Καὶ τόσον ἐξεχειλίσεν ἐν αὐτοῖς ἡ πολεμικὴ δύναμις, ὅτε στενοχωροῦνται, δὲν ἔχουν τί νὰ τὴν κάμουν, δὲν ἠξιοῦν εἰς τί νὰ τὴν ἀπασχολήσων, διὰ νὰ φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὴ κατὰ κάμνει. Διὰ τοῦτο βλέπομεν ὡς καὶ τὴν μελοδραματικὴν Ἰταλίαν ἐπιδιώκουσαν τραγικὰς κατακτῆσεις ἐν Ἀφρικῇ καὶ

τὴν κιθαρωδὸν Ἰσπανίαν ζηλεύουσαν αὐτὴν, ἐνῶ ἐκείνη μὲν, μὲ τοὺς φοβεροὺς Ἀβυσινούς, πρὸς κέντρα λακτίζει, αὐτὴ δὲ, μὲ τοὺς ὀπισθὲν τῆς Γάλλου οὔτε νὰ λακτίσῃ δὲν τολμᾷ.

Ἡ σημερινὴ κτᾶστασις τῶν φοβερῶς ὀπλισμένων εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων εἶναι τοιαύτη ὥστε ἢ πρέπει ν' ἀποφασίσουν νὰ πολεμήτουν μὴ ὡρ' ἀρχήτερα ἢ κινδυνεύουν νὰ λυώσουν ἅτὰ πόδια των, μ' αὐτὴν τὴν ἐνοπλον εἰρήνην, ἣτις εἶναι δι' ὅλας εἶδος ἐμφυλίου πολέμου. Ὁ δὲ Βίσμαρκ, κατὰ τοὺς ἀπαισιοδόξους, κινδυνεύει νὰ φανῇ, ἐντὸς βραχείας προθεσμίας, μετὰ Χριστὸν προφήτης.

Ρωμῆς:

ΧΦΟΝΙΚΑ

Ὁ πολιτικὸς σύλλογος.—Σήμερον, ἑορτὴν τοῦ ἰσχυροτέρου κατὰ τῶν πειρασμῶν τοῦ δαίμονος ἁγίου Ἀντωνίου, τοῦ ἁγίου ἐκείνου ὅστις καὶ ὅτε ἀκόμη μετεμορφώθη εἰς πάγκαλον καὶ ἐλόγουμον γυναῖκα ὁ διάβολος εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ τῷ κράξῃ: «Ἰπαγε, ὀπίσω μου Σατανᾶ!» τελούονται τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Ἀθήναις πολυμελοῦς Συλλόγου τῆς Ἀντιπολιτεύσεως. Ὁ Σύλλογος οὗτος ἀριθμεῖ, καθὼς λέγουσιν, ὑπὲρ τὰ χίλια πεντακόσια μέλη, αἱ δὲ ἐγγραφαὶ εἰς αὐτὸν ἀξάνουσιν ὀσημέραι καταπληκτικῶς, διδράχμου μόνον ὄντος τοῦ μηνιαίου καταβλήματος ἐκάστου τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ βεβαίως δὲν θ' ἀργήτῃ νὰ μὴ τὸν χωρῇ οἰαδῆποτε αἰθουσα ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ θὰ ἐκχυθῇ ταχέως πρὸς τοὺς στύλους ἢ τὴν Πνύκκα, καιροῦ ἐπιτρέποντος, ζητῶν βῆμα διὰ τοὺς ρήτορας του. Εἰς τοσοῦτω πολυμελὲς σύλλογος εἶναι βεβαίως μία δύναμις εἰς χεῖρας τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἣν, ἐὰν χειρισθῇ καλῶς, δύναται νὰ χρησιμοποίησῃ πολὺ ἐν τῷ κατὰ τῆς κυβερνήσεως ἀγῶνι, ἀλλὰ

μὰ τὸν ἅγιον Ἀντώνιον τῆς Πάδοβας, ὡς θ' ἀνέκραξέ τις τῶν ἡμετέρων ἠθοποιῶν, μετ' ὀξείας καὶ διατόρου φωνῆς, φοβούμεθα μήπως καὶ ἐδῶ ἐπαληθεύσῃ ἡ παροιμία «ὀπού' ναι πολλοὶ πετεινοὶ ἀργεῖ νὰ ἔχημερώσῃ» ἢ ἡ ἄλλη καθ' ἣν «δῶδεκα Μιτυληναῖοι ἴφορτοναν ἓνα γάδαρο καὶ πάλι φώναζαν «π' ἀνάθεμα τῇ μοναξιά!»

Ὁ Σύλλογος τῶρα ἔχει ἀνάγκην μεγάλων δημοσιογραφικῶν ὀργάνων καὶ λέγουσιν ὅτι προσπνέχθη σημασιφόρος τις τῆς συμπολιτεύσεως, ἐν ἀπογοητεύσει διατελῶν, ὅπως αὐτομολήσῃ εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ ἀλλάσων πεποιθήσεις μεθ' ὄσης εὐκολίας δὲν ἀλλάσσει ὑποκάμισον καὶ ἔτοιμος νὰ σχίσῃ τὰ ροῦχά του ὑπὲρ τῶν πλειοδοτούντων. Ἐν ὅμως τῶν ζωηροτέρων ὀργάνων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τὸ πιστότερον καὶ λυστωδέστερον ὑπὲρ τῶν συμφερνόντων αὐτῆς καὶ τῆς χώρας κυνᾶριον, τὸν ἐμυρίσθη εὐθύς πρῶτον αὐτὸ τί μελετᾷ καὶ τοῦ ἐτριξε τὰ ὀδόντια καὶ τοῦ ρίχθηκε ὡς κύων φύλαξ λαχανοκῆπου. οὐ ἀποπειρᾶται νὰ κόψῃ τις ἐν λαχανόφυλλον.

Ὁ κ. Δηλιγγάννης εἰς Πάτρως.—Γνωστὸν ὅτι αἱ Πάτριαι εἶναι μία τῶν φλογερωτέρων ἐστιῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀρχηγῶν αὐτῆς ἠσθάνθη, φαίνεται, τὴν ἀνάγκην θερμοῦ λουτροῦ, δυναμένου νὰ θερμάνῃ τὸ αἷμά του, διὰ τοὺς μέλλοντας ἀγῶνας τῆς μερίδος τῶν μερίδων αὐτοῦ καὶ θέλων ν' ἀναλάβῃ δυνάμεις ἀπεφάσισε ν' ἀναπνεύτῃ τὸν ἀέρα τῶν Πατρῶν. Ἀλλὰ θέλει φλογερωτέραν ἐστίαν ἄλλην καὶ πλέον ἀντιπολιτευομένην ἀτμόσφαιραν παρὰ τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου, οὗ τὰ ἐγκαίνια τελούονται σήμερον; Τινὲς διέδωκαν ὅτι εὗρεν ἐκεῖ φλογερωτέραν διότι πηγαίνει νὰ πανδρευθῇ! Εἴθε νὰ ᾔναι ἀληθὴς ἢ εἰδησις αὐτῆ, διὰ νὰ πιάσῃ τοῦλάχιστον ἀπ' αὐτὸν τὸ ἔθνος σοί, ἀφοῦ ἀπὸ τὸν Τρικουπὴν εἶναι πλέον ἀπελπισία, διότι ἀπεφάσισε δυστυχῶς νὰ μείνῃ γκαρσοῦνι.

Τὸ χάνι τῆς Γραδῆς.—Ἐπῆρε φωτιὰ καὶ τὸ φλο-

— 1 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 1 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ
ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I.

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετᾶφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Αὐτὴ τῇ φορᾷ πιά, λοχαγέ μου, ὀρίστε μέρος ποῦ δὲ μοιάζει μὲ τὴ στρογγυλὴ πλατεῖα τῶν Ἡλυσιῶν Πεδίων τοῦ Παρισιοῦ μας.

— Ναι, ἀλήθεια. Πάει νὰ πιστεύσῃ κανεὶς πῶς εἶναι εἰς στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης.

— ὦ! ἀμὴ δέ!... Δὲ βλέπετε τὸ Βόσπορο, ἐκεῖ, πίσω μας... καὶ τῆς γυναῖκες μὲ τὰ τριανταφυλλιά, τὰ γαλάζια, τὰ πράσινα, τὰ...

— Μὰ καὶ πάλι αὐτὸ τὸ θέαμα μοῦ θυμίζει τὸν, γύρω γύρω στὴ λίμνη τοῦ δάσους τῆς Βουλῶνης, περίπατο, κατὰ

τὰς πέντε· δὲν τοῦ λείπει τίποτε... μήτε τὰ κομπὲ καὶ αἱ πολυτελεῖς ἄμαξαι... μόνον ποῦ εἶνε πιδ γαλανὰ τοῦ Βοσπόρου τὰ νερὰ καὶ πιδ φανταχτερὰ τὰ χρώματα τῶν γυνυκείων φορεμάτων.

— Ἀμ' ἐκεῖνα τὰ σπανολέλεκα ποῦ φέρνουν γύρω τῆς γυναῖκες καὶ μᾶς ἀγριοκυττᾶνε σὰ νὰ τοὺς χρουστοῦμε, τὰ βλέπει κανεὶς ποτὲ στὴ μεγάλη μας δροστοιχία τοῦ Δάσους στὸ Παρίσι, λοχαγέ μου;

— Μπᾶ! δὲν τοὺς ἀφίνεις; Αὐτοὶ οἱ κακομοιρασμένοι πιάνουν δουλειὰ, μὲ τὸ μεροκάματο, στοὺς πασσάδες, γιὰ νὰ θαρροῦμε τάχα μεις οἱ Φράγκοι, πῶς ζηλεύουν τῆς χαρουμεσιας των καὶ θὰ βροῦμε τὸ μπελῶ μας, ἂν τοὺς ριχθοῦμε.

Καὶ πάλι σοῦ λέω, Κουρουνάκη μου, ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις εἶναι πλαστογραφία τοῦ Παρισιοῦ, ὅτι οἱ Τυρκοὶ εἶναι πιδ πολιτισμένοι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ σου καὶ ὅτι ἂν θὲς νὰ δῆς τίποτε καινούργιο πρέπει νὰ τὸ ζητήσῃς ἀλλοῦ καὶ ὄχι στὴν Πόλι.

Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ τῶρα τρεῖς ἑβδομάδες καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ζῶ σὰν μικρὸς νοικοκύρης τῆς συνοικίας τοῦ Μαραί, μέσα στὸ Παρίσι. Εἶναι νὰ τῇ σιχαθῇ πιδ κανεὶς τέτοια μονοτονία. Εἶναι ν' ἀηδιάσῃ τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἂν πάῃ ἔτσι ἡ δουλειὰ, θ' ἀφήσω τῆς Σουλτάναις ὄλαις νὰ φύγω, χωρὶς μήτε ἀντίο νὰ ταῖς πῶ. Ἐκεῖ σ' ἐμᾶς τοῦλάχιστον διασκεδάσεις τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς μὲ καμμιά σπαθιά, ἐνῶ

γερό καμίνι. Ἡ νεότης τοῦ Πανεπιστημίου ἐφάνη ἀντιπροσωπευομένη ἀπὸ τὸν τρίτον ὄβολόν της εἰς τὸν δημοσιεύμενον κατάλογον συνδρομῶν. Ἡ σπῖθα τὴν ὁποῖαν ἐπέταξεν ὁ Κυργούσιος δὲν ἐσβέσθη ἀλλ' ἀναψε φωτιὰ παντοῦ, εἰς τοῦ λαοῦ τὰ στρώματα. Μόνον ἡ Αὐλὴ ἐπρόλαβε νὰ δώσῃ τὸ χρῆμά της εἰς τὸν Κοκλὲν καὶ δὲν τῆς ἐπερίστεισε, φαίνεται, διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀνδρούτσου. Καὶ συνάζονται κουκκὶ κουκκὶ τὰ λεπτὰ τοῦ λαοῦ ὑπὲρ τῆς εὐγενούς τοῦ Κυργουσίου ιδέας. Καὶ τὸ ἔργον ἐκεῖ προχωρεῖ εἰς τὸ στάδιον δόξης λαμπρῶν, τὸ μικρὸν τοῦτο Χάνι. Προχωρεῖ, μεθ' ὅλον τὸν φοβερὸν χειμῶνα. «Τὰ θεμέλια ἐφθασαν τὴν ἐπιφάνειαν, καθὼς μᾶς γράφει ἐκεῖθεν φίλος ἀνταποκριτής. Τὸ δημόσιον ἐδώρησεν ἕκαστον εἰκοσι κυπαρίσσους (ἰσαριθμούς πρὸς τοὺς ἐν τῷ Χανίῳ ἀγωνισθέντας λεβέντηδες) καὶ τέσσαρας βομβοσφαίρας τοῦ ἀγῶνος, αἵτινες θὰ τοποθετηθῶσιν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ κρηπιδιώματος. Αἱ ἐπαρχίαι ὑπερέβησαν τὴν πρωτεύουσαν κατὰ τὴν γενναιοδωρίαν. Ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τίποτε μέχρι τοῦδε. Τὸ ἔργον, ἐναντίον πάντων τῶν προσκομμάτων εἰς ἃ προσκρούει, ἔσεται συντελεσμένον τῇ 8 μαΐου, ὅτε θὰ ἐορτασθῶσι τ' ἀποκαλυπτῆρια».

*

Ὁ Ροσεφὼρ, ὁ Κοκλὲν καὶ ἡ ἀφεντρά μας.—

Ἄκουε τα, φίλε Ἀρνωτάκη. Ὁ Ροσεφὼρ, ἐκεῖνος ὁ φοβερός τοῦ πολυκρότου «Φανοῦ» συντάκτης σοῦ τὸν στολίζει ὡς ἐξῆς, ἐν τῇ ἐφημερίδι του, τὸν Κοκλὲν τὸν Μέγαν.

«Μήπως θὰ τὰ χαλάσωμεν μὲ τὴν Ἑλλάδα χάριν τοῦ πρεσβυτέρου Κοκλέν; Ὁ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας κωμικός, ὅστις ἐνίοτε εἶναι καὶ κωμικός τῆς «Γαλλικῆς Δημοκρατίας» (ὁ Κοκλὲν γράφει ἐνίοτε εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην) ἐνθυμούμενος τὴν πρὸς τὸν ἐνδοξὸν Κόκκινον φιλίαν τοῦ Γαμβέττα ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας ὅπως ὑποδείξῃ τοὺς μορφασμούς του τοῖς ἐκεῖ Παρισίνοῖς. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν τὰ κατάφερε καλὰ καὶ δὲν ἐγοήτευσε τὸ ἀχροατήριόν του. ἔκαμε φιάσκο· ἀντὶ δὲ, καθὼς θὰ ἔκαμνε πᾶς ἄλλος, νὰ προσπαθῆσῃ ὅπως ἐπιβληθῇ, διὰ τῆς τέχνης του, εἰς τὸ κοινόν, ἐξεμάνῃ καὶ ἐξηκόντισε φιλιππικόν λυσσαλέον κατὰ τῶν ἀκαλαισθήτων,

ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν εὐνουχότοπο, μὴδὲ μετὲ δὲν πῆρ' ἀπὸ καυγᾶ.

— Κατὰ καλὴ μου τύχη! ἐμουρμούρισε ὁ φέρων τὸ ὄχι τὸσον ἀριστοκρατικὸν ὄνομα τοῦ Κουρουνάκη.

Αὐτὸς καὶ ὁ σύντροφός του εἶχον ἀποβῆ εἰς τὴν μεσημβρινὴν τοῦ Βοσπόρου ἀκτὴν καὶ συνωμίλουν οὕτω πατοῦντες μὲ τὰ παρισινὰ τῶν ὑποδήματα, τὴν χλόην τῆς μαγευτικῆς κοιλάδος, ἣτις ἄρχεται δύο λεύγας μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κάτωθεν τῶν ἐρειπίων πύργων παλαιοῦ φρουρίου ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β' κτισθέντος, καὶ ὀνομαζομένου τὰ Γλυκέα ὕδατα τῆς Ἀσίας, τὸ τουρκιστὶ Γκιόκ σουγιού.

Ἦτο παρασκευὴ, ἡ ἐορτάσιμος τῶν Μουσουλμάνων ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, καὶ ὅλαι τῆς Σταμποῦλ αἱ γυναῖκες ἦσαν ἐκεῖ.

Ἀπὸ πρωΐας ἔκαμαν τὰ χαρέμια κατοχὴν τοῦ χλοεροῦ ἐδάφους καὶ ἐν μακαριότητι ἀνέπνεον τὸν καθαρὸν ἀέρα γλυκείας φθινοπωρινῆς ἡμέρας.

Ἐπὶ περσικῶν ταπήτων ὑπὸ τῶν εὐνοῦχων κομισθέντων καθήμεναι, αἱ εὐνοούμεναι τῶν πασσάδων, τῶν βέηδων καὶ τῶν ἐφέντηδων ἐφλυάρουν, πινουσαι *σερμπέτσια* παγωμένα εἰς τὸ χιόνι, μασσοιλίζουσαι *ντορτουρμάδες καϊμακλιδιούς* (παγωτά). Τὰ λαμπρὰ τῶν *φερτζέδων τῶν* χρώματα ἵπετέλουν ζωηρὰν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πράσινον τῆς χλόης. Ἐλεγες ὅτι ἦσαν ἄνθη ἐαρινὰ ἐπὶ λειμῶνος ἐσπαρμένα.

Μέσ' ἀπὸ τὰ *γρασμᾶκια* τῶν, τὰ ἐρωτότροπα, τὰ ὡς σύνερα ἔλαφρὰ καλύπτοντα τὴν ὡς κόρακος πτερὸν μαύρην κό-

οῖτινες οὐκ ἤγαγον αὐτὸν ἐν θοιάμβῳ ἕως εἰς τὸ κατάλυμά του, σκληρῶς δ' ἐπετίμησε καὶ κατέκρινε τοὺς συγχρόνους Ἀθηναίους ὡς ἀναττίκους καὶ στρέψας αὐτοῖς τὰ νῶτα ᾤχετο ἀπὸ τῶν ἀνεύρεσιν κοινοῦ πλέον εὐεπιφόρου εἰς ἀνευφημίας καὶ χειροκροτήσεις. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ λάβῃ μεγαλύτερας διαστάσεις ἢ ὑπόθεσις. Ὁ Κοκλὲν δὲν εἶναι ἄξιος τῆς ὀραίας Ἑλένης καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δὲν εἶναι Ἀγαμέμνων. Ἀλλὰ δὲν θὰ παύσῃ ἐπὶ τέλους νὰ ἦναι γελοῖος ὁ βορβοροτάραξις αὐτὸς ἠθοποιὸς αἰρόμενος ὑπεράνω τῆς θέσεως αὐτοῦ καὶ θέλων νὰ φαίνεται ὡς ἀντιπροσωπεύων οὐχὶ μόνον τὴν φιλολογίαν ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴν ἡμῶν, ἐνῷ εἶναι ἀπλοῦστατα καὶ μόνον παιδρότατος Καραγκιόζης;»

Ζήτω καὶ τοῦ Ροσεφὼρ!... Ζήτω!

*

Μία διάψευσις ὀραία. Μεταξὺ τῶν «Παντοίων» τῆς χθεσινῆς «Ἐφημερίδος» καὶ ἀνοθεν ἐνός κρούσματος εὐλογίας ὅπερ ἐγένετο ἐν Ἀργεῖ, εἶν' ἐρριμμένη ἢ ἐξῆς διάψευσις·

«Παρεκλήθημεν νὰ δηλώσωμεν, ὅτι δὲν εἶναι ἀληθὲς τὸ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 17 π.μ. τοῦ «Ραμπλαγᾶ» δημοσιευθὲν ὅτι ἐν Παρισίοις πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος περιεπάτει, καὶ μάλιστα *μπράτσο*, μετὰ τοῦ κ. Μανσόλα».

Ἄς μᾶς συγχωρηθῇ νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ διάψευσις αὐτὴ ἐγένετο πρῶτον μετὰ τόσῳ πολὺ ὄριμον σκέψιν, ὥστε ἕνα μῆνα ἐδαπάνησε διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν δημοσιότητα, ὡς ἂν ἐπρεπε νὰ κάμῃ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ δεύτερον ὅτι τοιαύτη διάψευσις, ἐὰν ἦτο ἀληθὴς, θὰ εἶχε τὸ θάρρος τῆς ἀληθείας της καὶ δὲν θὰ ἐπήγαινε νὰ χωθῇ ὡς *τρομασμένη μπεκάτσα* μέσα εἰς τὰ χαντάκια τῶν «Παντοίων» τῆς ἀγαπητῆς συναδέλφου, ἀλλὰ θὰ ἐγίγουράριζεν εἰς ἀνοικτὸν πεδίον.

Ἐπιφυλακτόμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εὐχαριστοῦμεν τὰς συναδέλφους ὅσαι ἔσχον τὴν καλοσύνην ν' ἀναγγείλωσι τὴν ἐναρξίν τοῦ νέου μυητιστορήματός μας

μην τῶν, ἥστραπτον οἱ μεγάλοι τῶν ὀφθαλμοί, ἥστραπτον ὡς μαῦροι ἄδάμαντες. Αἱ μικραὶ τῶν χεῖρες ἐπαιζον νοητῶς μὲ τοὺς κόκκους κομβολογίου ἐξ ἡλέκτρου κιτρίνου (κεχρημπάρ) καὶ τὰ γαλακτόδοντα στόματά τῶν ἐξέφευγον ἠχηροὶ γέλωτες.

Ὄραία παιδιὰ ἐκυλίοντο πρὸ τῶν ποδῶν τῶν ἀμύγδαλα τραγανίζοντα καὶ διασπᾶντα ρωδία πορφυρόκοκκα· ὑψηλαὶ αἰθιοπίδες ἐστέκοντο ἐνώπιόν τῶν ὀρθιαί, καὶ, μὲ τὸ πρῶτον νεῦμα, ἐσπεύδον νὰ ταῖς προπέρουν γλυκὰ γιασεμί, μαστίχα, λεμονάκι, νεραντζάκι, ἄνθος τοῦ λεμονιοῦ, γαζία κ.λ.π. ἐπὶ κρυσταλλίνων δίσκων.

Ἐν μέσῳ τῆς ζωντανῆς αὐτῆς ἀνθήσεως ἠγειρέτο θαυμασία κρήνη ἐκ λευκοῦ μαρμάρου πλήρης ἀραβουργημάτων καὶ δι' ἐπιγραφῶν ὅλη κεντημένη.

Δεξιᾷ ὑψοῦτο κιόσκι (περίπτερον) τοῦ Σουλτάνου, κειμήλιον ἀνατολικῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Εἰς τὸ βάθος, ὑπὸ τὰς περιτοχιζούσας τὴν στενὴν κοιλίδα τεραστίας συγκομορέας, ἐκυκλοφόρουν βραδέως ἀραμπάδες φορτωμένοι γυναῖκας καὶ ὑπὸ βοῶν σιρόμενοι.

Ἀριστερᾷ, ὑπὸ τὰς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ρυακος τῶν Γλυκῶν ὑδάτων πλατάνους, ἐστάθμευσον ἀμαξαὶ κατασκευασθεῖσαι ἐν Παρισίοις ἢ ἐν Βιέννῃ καὶ κατεχόμεναι ὑπὸ ὀθωμανίδων ὑψηλῆς περιωπῆς, ὑπὸ *χανουμισσῶν*, αἱ ὁποῖαι ἤλθον νὰ ἴδωσι τὴν γελῶν θέαμα τοῦ παιδρῶ ἐκείνου πλήθους καὶ νὰ κάμουν *γάτζι*, ἴσως δὲ καὶ νὰ δείξουν τὴν πολυτέ-

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ

Ὡ τί βραδύα χαριτωμένη,
τί φύσις ροδοχρυσωμένη
τί οὐρανός σὰν τὸ ριαλί.
τ' ἀγέρι κρυφαστρατεύει
στό κῦμα, ποῦ ἀνατριχιάζει
καὶ τὴν ἀκρογιαλιὰ φιλεῖ.

Βουβὰ τὰ ὄρη πέρα πέρα,
μὲς στὸν ἀτάραχο ἀγέρα
πετροχελιδόρο πετᾶ,
Καὶ κάτω εἰς τὸ περιγιαλί
οἱ βράχοι βλέπουν εἰς τὸ κρυστάλλι
τὰ ὕψη τῶν τὰ σαλευτά.

Γοργῆ βαρκούλα τριγυρίζει,
τὸ κοιμισμένο κῦμ' ἀφρίζει
καὶ ἀσημένιο τὴν κτυπᾶ.
Περσᾶ, καὶ τὸ χλιαρὸ ἀγέρι
ἔνα γλυκὸ τραγοῦδι φέρει
καὶ στ' ἀκρογιαλί τὸ σκορπᾶ.

Πάνω στὰ ὕψη τὰ βουρήσια
δένδρα καὶ βράχοι κ' ἐξωκλήσια
πλέον ἀκόμα μὲς στοῖ φῶς,
καὶ σὰν ἐσπερινὴ θυσία
σιγὰ πετᾶ στὴν ἡσυχία
ἕμος τῆς φύσεως κρυφός.

Τὶ σιγαλιὰ, καὶ τί γαλήνη!
καὶ τὸ φτεροῦγισμα ποῦ χνῆει
τὸ ὄρη ποῦ μεσουραεῖ,
κι' αὐτὸ ἀκούεται ἀκόμα
ἀπ' τὸ χρυσὸ τ' ἀγέρα δῶμα
κάτω στὴ γῆ τὴ μακρυνή.

Τότε μιὰ νέα καταβαίνει
στὴν ἄμμο τὴν κοσκινισμένη
τὴ δροσερὴ καὶ ἀπαλή.
μὲ πόθο τὸ νερὸ κυττάζει,
Ποῦ μουρμουρίζει, κοχλακιάζει
Καὶ στὴν ἀγκάλῃ του καλεῖ.

Ἄργα τὴ φορεσιὰ της βγάζει
Καὶ ἔνα ἔνα ξεσκεπάζει
τὰ κάλλη της τὰ τρυφερά
Καὶ σὰν νὰ ντρέπεται τὸ κῦμα,
Προβαίνει μὲ δειλὸ τὸ βῆμα
κι' ἀναγαλλιάζουν τὰ νερά.

Καὶ κάθε ποῦ τὸ κῦμα τρέχει
καὶ ὄλο πιὸ ψηλὰ τὴν βρέχει
παίρνει ἀνάσασμα βαθύ,
εὐχάριστο, ὡσὰν νὰ τοιῶθῃ
στὴν ἀγκαλιὰ πῶς ἐξαπλώθῃ
ἐκείνου ποῦ τῆς ποθεῖ

καὶ προχωρεῖ ἀγάλι-γάλι,
κ' ἡ τορνευμένη της ἀγκάλῃ
ἀνατριχιάζ' ἠθορικά,
καὶ σῶμα τριαρταφυλλένιο

λειαν τῶν ἀμαξῶν καὶ τῆς ἀκολουθίας των εἰς τὰ ἤττον
βαθύπλουτα χαρέμια, τὰ ἑποῖα, δι' ἔλλειψιν ἀμαξῶν, τὸ εἶ-
χον στρώσει ὑπὸ τὸν οὐράνιον θόλον.

Πρὸς τὴν ἀκτὴν συνεθλίβετο στολίσκος ἐκ τῶν στενομά-
κρων λέμβων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει λεγομένων καϊκίων ἢ
μπιαρτέδων. Ὑπῆρχον μεταξὺ αὐτῶν ἀπλούστατα καϊκία,
ἐπὶ ἀμοιβῇ ἐργαζόμενα, τὰ ὅποια συμφωνοῦνται μὲ τὴν ὥ-
ραν, ὡς ἀμαξαι ἢ ἀναλόγως πρὸς τὴν ἀπόστασιν καὶ τὸν
καιρὸν ὑπῆρχον δὲ καὶ ἄλλα κομψότατα, πολυτελέστατα,
κατάχρυσα καὶ μὲ τάπητας πολυχρόους, πασσάδων καϊκία
αὐτὰ, φυλαττόμενα ὑπὸ μαύρων ἢ λευκῶν κρεμαρταλάδων,
τῶν ὁποίων τὸ ὑποῦργημα ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμάντευες.

Ἄλλοι δὲ θεράποντες τῆς αὐτῆς κατηγορίας ἠγρύπνου ἐπὶ
τῶν εἰς τὸ βάθος τῶν κυλιόμενων κλωβίων εὐνοουμένων,
καὶ οὔτε ἐν, ὅτῳ πτωχὸν καὶ ἂν ἦτο, χαρέμιον, ἐστερεῖτο
τοῦ φύλακος αὐτοῦ περιπολοῦντος περὶ τὸν θηλυκὸν ὄμιλον ὡς
μανδρόσκυλος γύρω ποίμνης προβάτων.

Ἄλλὰ μεταξὺ ὄλου ἐκείνου τοῦ ποικιλοχρόου πλήθους,
οἱ μόνον τολμῶντες νὰ περιφέρωνται ἦσαν οἱ δύο σύντροφοι
τοὺς ὁποίους μπιαρτές ἰκὶ τσιφτέ (τετράκιωπος) ἀπεβίβασεν
εἰς τὴν ἀποβαθρὰν τῶν Γλυκίων ὕδατων.

Περὶ τῆς ἐθνικότητος αὐτῶν δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀπατηθῇ.
Ἐκτυποῦσε εἰς τὰ μάτια. Βεβαίως Γάλλοι θὰ ἦσαν, ἀφοῦ προ-
βαινον οὕτω, μὲ τὸ σιγάρον εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν κεφαλὴν
ἀνορθωμένην ἐν μέσῳ τῆς μηρμυκιάς ἐκείνης τῶν Χαρουμισ-

σῶν καὶ περιεπάτου ἐλευθέρως, ἀναιδῶς ἐπὶ τοῦ προνομιοῦ-
χου ἐδάφους, ὅπου οὐδεὶς Τοῦρκος θὰ ἐτόλμα νὰ φανῇ κατὰ
τὴν ὠριμένην εἰς τὰς διασκεδάσεις τῶν γυναικῶν ὥραν, καὶ
αὐτοὶ δὲ οὗτοι οἱ σύζυγοι ἀπέχουν νὰ ἐμφανισθοῦν φοβού-
μενοι μήπως ἀγριεύσουν τὰ κατὰ παρασκευὴν ἐκεῖ παίζοντα
ὠραῖα πτηνά.

Δὲν ἦτο δὲ δύσκολον οὔτε νὰ μαντεύσῃ τις ὅτι οἱ τολ-
μηροὶ οὗτοι ὁδοιποροὶ ἔφερον ἄλλοτε τὴν στρατιωτικὴν στο-
λήν. Ἐκ τῆς στάσεως καὶ τοῦ βαδίσματος αὐτῶν ἐνόησι ἀ-
μέσως ὅτι ἦσαν στρατιωτικοί, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἰσοβάθμιοι.

Ὁ εἷς, ὁ νεώτερος, ἐφάνετο ἔχων ἡλικίαν κάτω τῶν τριά-
κοντα ἐτῶν, ἦτο ὑψηλός, λιγνός, εὐγενῆ δὲ εἶχε τὴν ὄψιν
καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐν γένει ἀνδρὸς λεπτοῦ τὴν συμπεριφορὰν
ἀβροῦ τοῦς τρόπους, συνηθισμένου νὰ συναστρέφεται μὲ
καλὸν κόσμον. Παρισινὸς παρατηρητὴς θὰ τὸν ἔλεγεν ἐκ πρώ-
της ὄψεως υἱὸν καλῆς οἰκογενείας ἐξ ἐκείνων ὅτινες κατα-
τάσσονται εἰς τὸν στρατὸν, διὰ νὰ κερδήσουν τὴν ἐπωμίδα
καὶ δίδουν τὴν παραίτησίν των, ἀφοῦ γείνουν λοχαγοί.

Ὁ ἄλλος ἐπλησίαζε τὴν σαραντάρα, καὶ τίποτε δὲν εἶχε
τὸ κομψὸν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν του καὶ εἰς τὴν ὀμιλίαν του,
ἔφερε δὲ μορφὴν ἀφελῆ, εἰλικρινῆ καὶ συμπαθητικὴν. Ἦτο εὐθύς
ὡς ράβδος καὶ ὀλίγον τεταμένος μάλιστα καὶ ἀκαμπτος ἐν
τῇ ἀξιοπρεπείᾳ τοῦ ἦθους αὐτοῦ, ἀνεπιλήπτως ἐξυρισμένος,
ἀτενίζων κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς του καὶ βαδίζων μὲ τὴν πτέρ-

μέσα σὲ κῦμα ζαφυρένιο
ἐθύθισε γλυκά γλυκά.

Παίζει στὸ κῦμα, χωρατεύει,
καὶ τὸ κεφάλι της χορεύει
ἀπάνω ἀπὸ τὰ νερά,
σὰν πάπια, ποῦ χιονοπλασμένη
μὲ χάρι ἀναιβοκαταβαίνει
'στὰ κύματα τὰ δροσερά.

Πότε τὸ σῆθος της ξεχώνει,
πότε 'ἔνα πόδι ξεφουτρώνει
ποῦ σὰν τὸ χιόνι ἀσπροβολᾷ,
πότε στὸ κῦμα παπλακίζει
π' ὀλογυρά της φουσακίζει
καὶ μαλακὰ τὴν γαργαλᾷ.

Καὶ τὰ μικρὰ ὠραῖα ψάρια
ὁποῦ γλιστροῦν μέσ' στὰ λιθάρια
μὲ θάρρος ἔρχονται κοντά,
καὶ τὸ μικρὸ μικρὸ τῶν στόμα
τῆς ρηῆς τὸ φαρφουρένιο σῶμα
μ' ἀγάπη ἐλαφροκεντᾷ.

Καὶ τραγουδᾷ καὶ βράχοι γέροι,
ὁποῦ χειμῶνα καλοκαίρι
στέκουρ σὲ ὄνειρα ἐκεῖ
ξυπνοῦνε ὡσὰν μαγεμένοι
καὶ λὲν μὲ γλῶσσα στοιχειωμένη:
«ποιὰ μᾶς ξυπνίζει μουσική;»

Καὶ κάπου κάπου ξεπροβάλλει
νεράιδας ὤμορφο κεφάλι
καὶ στρέφει γύρω τὰ ἰδῆ,
ἢ ἀδελφὴ ποιά εἶν' ἐκείνη
ποῦ μέσα στὴ γλυκειὰ γαλήνη
μὲ τόση χάρι τραγουδεῖ.

«Σὲ ἀγαπῶ.» ἔτσι τελειώνει
τὸ τραγουδάκι της ποῦ λύνει
κάθε καρδούλα ἀπαλή·
καὶ γύρω γύρω στ' ἀκρογιαλὶ,
σὰν μιὰ φωνὴ ἀπὸ κρυστάλλι,
«Σὲ ἀγαπῶ!» ἀντιλαλεῖ.

'Ἡ ὤμορφη ἀνατριχιάζει.
τῆς φάνηκε σὰν τὰ τὴν κράζει
ἀπ' ἔξω μυστικὴ φωνή.
'Ἡ δὺσις πλέον ἔχει σβύσει,
ἀπλώθηκε σιὰ στὴ φύσι,
τὸ πρῶτο ἄστρο ἔχει φανῆ.

Δειλὴ ἀπ' τὰ νερὰ πηδαίει
Καὶ μὲ τὰ χέρια της ζητάει
τὰ κρύψη κάλλη ἀπαλά,
μὰ ὁ λαμπρὸς ἀποσπερίτης
φιλεῖ σὰν κλέφτης τὸ κορμί της
ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ψηλά.

Καὶ στὸ φιλι τοῦ φωσφορίζουν
ἢ μύριας στάλαις ποῦ στραγγιζοῦν
κ' ἀπὸ τὸ σῶμα της κυλοῦν.
Διαμάρτια καὶ μαργαριτάρια

ναν. Ἀληθῆς τύπος στρατιώτου, ἐτάχθη ὑπὸ τὰς σημαίας,
ὡς κληρωτὸς, καὶ ἀφέθη ὑπαξιωματικὸς

Καὶ ἡ φυσιογνωμία δὲ ἀμφοτέρων δὲν ἦτο ἀπατηλὴ, οὔτε
ἡ παράδοξος ἱστορία των μακρὰ.

Ὁ Ροβέρτος Ὁρζερὴ, μονογενὴς βλαστὸς παλαιοῦ οἴκου
τῆς μεσαιᾶς τάξεως καὶ ὄρφανὸς ἀφ' ἡλικίας δεκαεῖς ἐτῶν
ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ σχολείου ἐν ἡλικίᾳ δεκαοκτῶ ἐτῶν
διὰ νὰ καταταχθῆ εἰς τὸ πρῶτον σύνταγμα τῶν ἀφρικανῶν
εὐζῶνων, ὅπου εἶχε δεκανεὸ καὶ προγυμναστὴν τὸν Ἰωάννην
Νικολάου Κουρουνάκη, παιδὶ τῶν Παρισίων καὶ τῆς κουρα-
μάνας, ὁ ὁποῖος δὲν ἐχωράτευσεν μὲ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ δὲν
ἐδυσκολεύετο νὰ θέτῃ ὑπὸ κράτησιν τὸν Ὁρζερὴ, τὸν ἐπί-
δοξον κληρονόμον εἰσοδήματος ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων·
ὅτε ἐνηλικιωθεὶς ὁ Ροβέρτος ἐλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ
τὴν σπουδαίαν αὐτὴν περιουσίαν ἦτο σιτιστῆς, ὁ δὲ Κου-
ρουνάκης εἶχε κητορθῶσει ἐπὶ τέλους νὰ φορέσῃ τὰ γαλό-
νια λοχίου τοῦ ἵππικου, ἀλλ' ἔμεινεν ὡς αὐτοῦ. Ὁ Ροβέρ-
τος γενόμενος ἀξιωματικὸς εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ
τὸν Κουρουνάκη ὅστις τῷ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐν Σεδάν καὶ
μετὰ τέσσαρα ἐτὴ ἀφῆκε τὴν ὑπηρεσίαν οὐχὶ τόσον διὰ νὰ
χαρῆ τὰ εἰσοδήματά του, ὅσον διὰ νὰ θεραπεύσῃ τρία βα-
ρέα τραύματά του, ὁ Ροβέρτος ἐπρότεινεν εἰς τὸν Κουρου-
νάκη νὰ τὸν προσλάβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὡς ἐπι-
στάτην καὶ σταυλάρχην.

Ὁ Κουρουνάκης εἶχε τελειώσει τὴν θητείαν τοῦ ἐφε-

ρε δὲ τὸ στρατιωτικὸν ἀριστεῖον καὶ δὲν ἤλπιζε πλέον
προβίεασμόν. Ἐδέχθη καὶ ἐνφ' θαυμασίως ἐξετέλει τὰ νέα
τοῦ καθήκοντα τὰ κάπως ὑποδεέστερα, ἐξηκολούθει νὰ ἦναι
ὁ ἀφωσιωμένος συστρατιώτης καὶ ὁ ἐπιστήθιος σύμβουλος
τοῦ πρώην ὑφισταμένου τοῦ Ὁρζερὴ, ὅστις συχνότατα εἶχεν
ἀνάγκην συμβουλῶν καὶ ἀφοσιώσεως, διότι ὁ ἑκατομμυριοῦ-
χος οὗτος λοχαγὸς ἦτο ἀληθῶς ὁ ἀνδρείοτερος, ὁ ἀγαθότε-
ρος, ὁ γενναίτερος καὶ ὁ τρελλότερος νέος ὁ δαπανήσας
ποτὲ τὴν νεότητά καὶ τὰς προσόδους τοῦ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώ-
του τῶν Παρισίων.

Ὡς πρὸς τὰς ριψοκινδύνους ἐπιχειρήσεις καὶ εἰς τοὺς
τρελλοὺς ἵπποτισμοὺς ἠδύνατο νὰ βάλλῃ τὰ γυαλιὰ καὶ εἰς
τὸν Δὸν Κισσῶτον. Ἰδοῦ δὲ διατὶ βαρυθυεὶς νὰ διάγῃ μάταιον
βίον ἐπὶ τῶν ἀγυιῶν καὶ εἰς τὰς λέσχας τῆς πόλεως τῶν
Παρισίων, ἀπεφάσισε νὰ ἀναζητήσῃ ὑπαρξίν περιπετειῶν με-
στὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἤρχιζε ν' ἀπελπίζεται ὅτι
θα συναντήσῃ καὶ ἐν μόνον ἑκτακτον καὶ ἀπροσδόκητον συμ-
βάν, μολονοῖ τὰ πάντα ἔπραξε, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τι τοι-
οῦτον.

Εἰς μάτην περιεπλανήθη ἐπὶ ἰκατίου ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ
παλαιοῦ σεραγίου, ἐγύρισεν ὅλα τὰ καταγώγια καὶ τὰ κα-
φεῖα τοῦ Σταυροδρομίου, εἰσεχώρησε νύκτα εἰς τὰς ὁδοὺς
τῆς Σταμποῦλ, κινδυνεύων νὰ συλληθῆ ὑπὸ τουρκικῆς πε-
ριπόλου· οὔτε τὴν ἄκραν τῆς μῆτης καμμίας Σουλτάνας εἶ-
δεν, οὔτε κανεὶς ἐζήτησε νὰ πιασθῆ μαζῆ του.

ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ ποδάρια
θαρεῖς, ὅτι λαμποβολοῦν.

Καὶ τραγουδεῖ ἀγάλλι-γάλλι,
καὶ ἕνα ἕνα κρύπτει πάλι
τὰ κάλλη τὰ σπαρταριστά.
Τὸ κῆμα σύρρεται, στενάζει,
στὴν ἀμμουδιά μὲ πόθο σπάζει,
σὺν ἐρωμένος τὴν ζητᾷ.

Νησιώτης

ΕΠΕΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Χάρις εἰς τὸν ἐν τοῖς σχολαίοις πνευματικὸν φάλαγγα ἡ ἀποκολοκύνθωσις ἔσται τὸ μέλλον τῆς μαθητιώσης νεολαίας.

*
Ὁ μὴν τοῦ μέλιτος εἶναι τὸ κύκνειον ἔσμα τοῦ ἔρωτος.

*
Ἐάν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἔζη ὁ κυνικός Διογένης, θά σὺ ἐτίριβε τὸν φανὸν τοῦ, βλέπων περὶ τὸν πῖθον τοῦ ἀπειρίαν σεσημασμένων πολιτῶν, καὶ θὰ ἐπεδίωκε θέσιν ἀκολούθου... ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ἐξωτερικῶν.

*
Ἡ κνίσσα τῆς Ἀδελφῆς χύτρας ἐνίοτε ἀφοπλίζει τοὺς κερβέρους τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν.

*
Ἡ γυνὴ εἶνε ἰσὸς ἀράχνης, ἐν ᾧ ζωροῦνται, δίτην μυϊῶν, οἱ ἄνδρες.

*
Ἡ καρδία τῆς νεάνιδος εἶνε πολὺχρωμος ἴρις ἔχουσα ὡς ὀρμητήριον τὰς φιλομετεῖς δευράδας τοῦ ἔρωτος καὶ ἀπολήγουσα εἰς τὰς μονοτόνους καὶ φαλακράς ὑπὸ πωρεῖας τοῦ Ἰμεναίου.

IGNOTUS

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τοῦ κατέθηκε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ κυνήγι τοῦ ἀγνώστου, τοῦ ἀπροσδοκῆτου, ὀδηγούμενος εἰς τὰ Γλυκέα ὕδατα τῆς ἀσιατικῆς ὄχθης τοῦ Βοσπόρου, τὸ τουρκιστὶ λεγόμενον Γκιόκ-σουγιού, καὶ παρὰ πάσας τὰς συνετάς παραινήσεις τοῦ Κουρουνάκη, ἐβάδιζε θαρραλέως ἐν μέσῳ τῶν ὑπὸ τῶν *γίασμακοφόρων* γυναικῶν καταφόρτων ταπήτων, καμαρωτῶς, καμαρωτῶς, λυγίζων τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του, στοήφων τὸν ξανθὸν του μύστακα καὶ ἀδιάκριτα ἐξακοντίζων βλέμματα πρὸς τὰς περικαλλεῖς καὶ ραθύμους *χαροῦμ*.

Τὸ ὄραός του δὲν ἐπετύγγανεν. Αἱ ὀδαλίσσαι, σκανδαλιζόμεναι ἔσυρον πρὸς τὸ πρόσωπον τὸν *φερετζέ* τῶν καὶ ἑβαλλον τρόμου κραυγὰς κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἦπτον εἰλικρινεῖς. Οἱ εὐνοῦχοι ἐμουρμούριζαν λόγους οἵτινες θὰ ἦσαν ὕβρεις βέβαιαι, ἀν ἐκρινέ τις ἐκ τῆς ἀπειλητικῆς ἐκφράσεως τῶν πελιδῶν αὐτῶν ὄψεων. Τινὲς μάλιστα ἐνήργουν μετακόμισιν τοῦ φυλασσομένου ὑπ' αὐτῶν *χαρεμίου*, ἄλλοι δὲ ἀνέσυρον ἀποτόμως τὰς θυρίδας τῶν ἀμαξῶν διὰ ν' ἀποκρύψωσιν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τοῦ αὐθάδους ξένου τὰς εὐγενεῖς εὐνοουμένας τῶν μεγάλων ἀρχόντων τῆς αὐτοκρατορίας.

— Λοχαγέ μου, εἶπε σιγὰ ὁ Κουρουνάκης, ἀν ἐξακολουθῆτε νὰ παρακινεῖτε ἔτσι αὐταῖς τῆς *μασκαρωμένας* προγκιπέσσαις, θὰ πάθωμε *καμιά ἀσχημὴ* δουλειά.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερο. Ἐγὼ ἤλθα μόνον καὶ μόνον διὰ

(bis!) — ΧΡΟΝΙΚΑ — (bis!)

Ἡ *Δημαρχία* ὑπὸ ἀτμῶν.—Καταπληκτικὴ, ὑπεράνθρωπος εἶναι ἡ ἐν τῇ *δημαρχία* γινομένη νῦν ἐργασία. Ὁ κ. Φιλήμων τρώγει ὄρθιος καὶ κοιμᾶται ὄρθιος, ὅταν δυνηθῆ νὰ κλέψῃ ὀλίγα λεπτά, διὰ νὰ φάγῃ (ἀνευ λογοπαίγνιου βέβαια) ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς *Δημαρχίας* ὁ φίλος κ. Ἀργυρόπουλος, κατήντησεν ἄλλος Καίσαρ ὑπαγορεύων ταῦτοχρόνως εἰς πέντε δέκα ἀντιγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν προφθάνουν. Ὁ *δήμαρχος* διὰ τὰ ἔξω καὶ ὁ γραμματεὺς διὰ τὰ μέσα ἀναπτύσσουν δραστηριότητα δυνάμει 1000 ἵππων ἢ κάλλιον 1000 λεόντων καὶ κᾶτι. Δὲν τοὺς προφθάνει καὶ τὸ μάτι πλέον. Ἄν ὁ *Δῆμος* δὲν ἰδῆ θαύματα ἀπὸ τοιαύτην ἐργασίαν ὑπὸ ἀτμῶν δὲν θὰ τὰ ἰδῆ ποτέ του. Καὶ ἡ δραστηριότης εἶναι κολλητικὴ ὅσον ἡ τεμπελιά καὶ τὸ *χασμουρητό*.

Ὅταν κινῆται τὸ ἐλατῆριον ὄλοι οἱ τροχοὶ μιᾶς *μηχανῆς* γυρίζουν βάλς καὶ πάει ἡ δουλειὰ ἐμπρός. Μῆσα εἰς τὸ *δημαρχεῖον* λὲς κ' εἶναι ὄλοι τοὺς, μεγάλοι καὶ μικροί, ἀλειμμένοι *ρέφτι*. Ζητεῖται ἀντλία, διὰ νὰ μὴν πάρουν ἐξαφνα φωτιά.

Ἐν τούτοις κανεὶς ἐκ τῶν γειτόνων δὲν εὐρέθη νὰ παραπονεθῆ διὰ τὸν ἐκ τῆς ὑπὸ ἀτμῶν ἐργασίας παραγόμενον κρότον καὶ θόρυβον. Ὅλοι δὲ πιστεύουν ὅτι δὲν γίνεται πολὺς θόρυβος διὰ τίποτε, καὶ ὅτι ὁ *ζῆλος* αὐτὸς δὲν θὰ ψυχρανθῆ, ἀλλὰ θὰ ἦναι πάντοτε ὑπὸ ἀτμῶν.

*
Ἄθῃναι καὶ Πειραιεῖς. Ἰδοὺ δύο γείτονες δῆμοι, οἱ ὁποῖοι ἐφέτος, ἢ φέτος, καθὼς τὸ ἤθελεν ὁ τέως δημοσιογραφῶν καὶ νῦν *δήμαρχος* συνάδελφος, ἔχουν νέους *δημάρχους* μὲ νέον *ζῆλον*, μὲ νέα σχέδια, μὲ νέας βελτιώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις εἰς τὸ κεφάλι τῶν. Εἶναι καὶ οἱ δύο ἀρχόντες αὐτῶν τίμιοι ἄνθρωποι, ἱκανοί, ἐργατικοί, δραστήριοι, φιλότιμοι. Ὁ εἰς παραλαμβάνει τὸν δῆμον Ἀθηναίων ψόφιον ὑπὸ ἐποψίν οικονομικὴν ὁ ἄλλος παραλαμβάνει τὸν δῆμον Πειραιεῶν ἡμιθῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐποψίν. Καὶ οἱ δύο ἔχουν νὰ ἐργασθῶν ὑπὲρ ἀνορθώσεως τῶν οικονομικῶν τοῦ δῆμου τῶν. Ὁ «*Ραμπαγᾶς*» δέχεται στοιχίματα ὅτι ὁ Φι-

νὰ μπλέξω σὲ τέτοια δουλειά, ἀπάντησεν ὁ κ. Ὁρζερῆ τοὺς ὤμους ἀνυψῶν.

Καὶ ἐξήκολούθησε τὸν περίπατόν του, ὅστις ἐκινδύνευεν ἀληθῶς νὰ τελειώσῃ κακῶς, διότι ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ *χλοπφόρου* ἐδάφους ἐφαίνετο προχωροῦσα ἐνομοτία *καβάσηδων* ὀπλισμένων διὰ μακρῶν *ράβδων* μετὰ *μήλων* ἀργυρῶν.

Οἱ *καβάσηδες* οὗτοι ἐκτελοῦσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει *χωροφυλάκων* ἢ *κλητῆρων* ὑπηρεσίαν, καὶ ἦτο προφανές ὅτι ἤρχοντο μὲ διαθέσεις ἐπιθετικῆς.

Ὁ φρόνιμος Κουρουνάκης ἠτοιμάζετο νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς συνετάς αὐτοῦ παραινήσεις, ὅτε αἰφνης ὁ *λοχαγὸς* ἐστάθη.

Ὅχι διότι εἶχε σκοπὸν νὰ στραφῆ ὀπίσω, ἀλλὰ διὰ νὰ παρατηρήσῃ μετὰ προσοχῆς ὅπως ἰδιαιτέρας *γυναῖκα* μὲ *τριανταφυλλί φερετζέ*, ἢ ὁποῖα ἠγέρθη ἀπὸ τοῦ τάπητος ὅπου ἐκάθητο καὶ δὲν ὑπεκρίετο, ὡς αἱ ἄλλαι, ὅτι ἀποφεύγει τὸ βλέμμα του. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαίνοντο ζητοῦντες τοὺς τοῦ σφριγῶντος *λοχαγοῦ*, καὶ διὰ μέστω τῶν ἀρκούντως διαφανῶν *πτυχῶν* τοῦ *γίασμάκ* αὐτῆς ἐνόμισεν ὅτι εἶδε *μειδιῶν* τὸ στόμα τῆς.

Ἐκράτει *γαρύφαλον* εἰς τὴν χεῖρα τῆς, χεῖρα κομψότατα *γαντωμένην* μὲ *λευκὰ γάντια* ὡς *παρισινήν*, καὶ ὁ Ὁρζερῆ, ὅστις δὲν ἦτο δειλός, τῇ προητοίμαζε *φιλοφρονήματα* ἐπὶ τὸ *οὐσαρικότερον*, ἀλλ' ἡ *χαροῦμ* τῷ ἔρριψε τὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἐπιδεξιότατα ἤρπασε *στό φτερό*, καὶ τοῦ ἔστρεψε τὴν *ράχην*, πρὶν ἢ προφθᾶσῃ νὰ προφέρῃ μίαν φιλό-

λήμων, μ' ὄλη του τὴν φτώχεια, θά κατορθώσῃ νὰ βάλῃ τὰ γυαλιὰ τοῦ Ρετσίνα, ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπων τοῦ δήμου Ἄθηναίων.

Ιουλιᾶς καὶ Μακὲ. — Ὁ Δουμάς ἔλεγε περὶ τοῦ Μ ἐ, ὅστις ὑπῆρξε συνεργάτης του, πρὶν ἢ γείνη ἀντίδικός τε :

— Ὁ Μακὲ ἦτο πολλάκις ὁ πατὴρ τοῦ ἔργου, ἀλλ' ἐγὼ ἤμην πάντοτε ὁ μάμμος, ἄνευ τοῦ ὁποίου τὸ παιδί δὲν θά ἦτο ποτὲ βιώσιμον.

Ἡ σκηνὴ ἐδῶ ἢ ἄλλου.

— Ποῖος εἶναι ὁ κύριος ;

— Ὁ ἰατρός δεῖνα.

— Καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ ;

— Ὁ βοηθός του.

— Ἄ ! ὁ βοηθός του· αὐτὸς λοιπὸν θά θάπτῃ ὅσους ξεμπερδεύει ἐκεῖνος.

ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ ΠΑΝ ΕΜΠΡΟΣ

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν α' Ἐλ τσιν-τσιν, ἐξεδόθη ἐν Βαρκελώνῃ τῆς Ἰσπανίας νέα ἐφημερίς εἰς τετράδια μικροῦτσικα ἐκ σελίδων 62 καὶ με εἰκονογραφίας, ὁ δὲ χάρτης αὐτῆς εἶναι τόσο λεπτός, τόσο αἰθέριος, ὥστε δύναται νὰ χρησιμεύσῃ θαυμασίως καὶ ὡς σιγαρόχαρτον.

Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἡ νέα ἐφημερίς φέρει εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς, προσκεκολλημένην μικρὰν θήκην περιέχουσαν ἑκατοντάδα πυρρίων. Καὶ πόσον πωλεῖται ; Πέντε λεπτά μόνον με τὸ κουτί καὶ με τὰ σπέρτα !

Ὅλαι αἱ ὠρεαὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ὅλα τὰ λαχεῖα τῆς ἀκαθημερινῆς ὠχρίων ἀπέναντι τῆς μεγαλωρίας αὐτῆς τῆς Ἰσπανικῆς συναδέλφου. Διὰ νὰ φιγουράρῃ δὲ ἀπέναντι αὐτῆς ἄλλη τις ἐφημερίς καὶ νὰ τὴν ὑπερβῇ πρέπει νὰ βγῆ ὄχι μόνον εἰς σιγαρόχαρτον καὶ μ' ἓνα κουτί σπέρτα, ἀλλὰ νὰ προσθήσῃ κ' ἓνα πακέτο καπνὸ τοῦ Ἀγγινίου τοῦλάχιστον, ἀπὸ τοῦ φίλου Γεωργίου Μενιδιάτη.

Τοιαύτη καινοτομία ἂν εἰσῆγέτο παρ' ἡμῖν θά κατεστρέφετο ἡ

φρονα λέξι, πρὶν ἢ τολμήσῃ νὰ τῇ ἀπευθύνῃ περιπαθὲς τι νεῦμα, ἐρωτικὴν τινα χειρονομίαν.

Ἴσως ἐφοβείτο μὴ ἐνοχοποιηθῇ, καθὼς ἦτο φοβισμένη ἐκ τῆς παρουσίας *μακρολέλεκα* εὐνούχου ἀναδιεβασμένου ὑψηλὰ ἐπὶ σκελῶν πελωρίων, ἀτελευτήτων, ὅστις ἐφαίνετο ἐπιτετραμμένος τὴν φουρῆσιν αὐτῆς.

Τὸ ἄχαρι ἐκεῖνο δίπουν, ἄπτερον ζῶον ἐκράτει, καθὼς καὶ πάντες οἱ ὁμοιοί του, μάλιστα ἐκ δέρματος ἵπποποτάμου, *κουρμπάτς*, καθὼς λέγουσιν τουριστί, — προφανῶς δὲ ἐκ τούτου θά ἔγεινεν ἡ γαλλικὴ λέξις *Cranache*, — καὶ περιεφέρετο με ὕψος ὑποκριτικόν, κρυφινῶς μεστὸν, περὶ τὴν γυναῖκα τοῦ αὐθέντου αὐτοῦ. Ἄμα δὲ τὴν εἶδε πλησιάζουσαν πρὸς τὸν *γκιαοῦρην* ἐκεῖνον ὁ ὁποῖός ἐκύτταζε κατὰμματα ὅλας τὰς γυναῖκας προσέδραμε γοργῶς, ἀλλ' ὄχι καὶ μεθ' ἱκανῆς ταχύτητος, ὥστε νὰ προφθάσῃ νὰ ἴδῃ τὸ γαρύφαλον μεταβαῖνον, ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς *χαροῦμ*, εἰς τὰς τοῦ Ροβέρτου καὶ παρευθὺς ἤρχισε, με φωνὴν ὀξεῖαν καὶ διάτορον, σφοδρὰν ἀγόρευσιν ἢ ἐνίσχυε δι' ἐκφραστικῆς μιμικῆς.

Προφανῶς ἀπήθυνε πρὸς τὴν ἀπερίσκεπτον Ὀδαλίσκην ζωγράφος ἐπιπλήξεις καὶ τὴν ἐφοβέριζε με τὴν ὀργὴν τοῦ αὐθέντου τῆς. Ὁ Ὀρζερῆ ἐμάντευε κάλλιστα τὴν ἐννοίαν τῆς ὁμιλίας ταύτης, εἰ καὶ δὲν ἐνόει τὴν γλῶσσαν τῶν Ὀσμανλήδων, καὶ, ἐπειδὴ ἐκ φύσεως δὲν ἦτο πολὺ ἀνεκτικὸς, ἠτοιμάζετο ἀπλοῦττατα νὰ ἐπιπέσῃ με γρονθοκοπήματα κατὰ τοῦ με κρεμασμένα *μάγουλα* ἀνθρώπου ἀλλ' ἡ καλλονὴ τὴν

δημοσιογραφία. Ὁ πρὸς ἀλλήλας διαγωνισμὸς τῶν ἐφημερίδων μακάθ' ἔφθανεν εἰς τοιοῦτο σημεῖον ὥστε, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ μίαν ἐφημερίδα τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς, θά προσεπάθει νὰ ἰδῇ εἰς ἓνα ἕκαστον αὐτῶν πρώτη αὐτῆ τὰς εἰδήσεις συνοδευομένης καὶ με κάμια μακαρονάδα τοῦ *καφ' ἑ-1'* ἐστωράν τοῦλάχιστον, ἢ με κανένα ψητὸ κοτόπουλο ἀντὶ δέκα ἢ πέντε λεπτῶν. Ἄμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι ἡ *Στ. μαία* θά τὰς ὑπερέβαινε ὅλας εἰς τὸν διαγωνισμὸν.

ΦΑΜΦΟΥΛΛΑΣ

NEON ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Χρησιμωτάτου περιοδικῆς τὴν ἔκδοσιν ἀγγέλλει ὁ κ. Θ. Φ. Ξενάκης ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Νέα Πηνελόπη*. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐκδιδόμενον ἄπξ τοῦ μηνὸς θά περιέχῃ σχέδια δι' ἐργόχειρα μετὰ τῶν ἐπεξηγήσεων αὐτῶν, μυριόσχημα μονογράμματα καὶ συμπλέγματα ἑλληνικά, μετ' ἀπείρων ἀλφαριθμητικῶν συνδυασμῶν. Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον τῷ ἐκδότῃ κ. Θ. Ξενάκη, Πλατεῖαν Τραπεζῆς, ἀριθ. 11.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Δὲν μᾶς ξέφυγε ἂν κ' ἔσπευσεν ὁ προσφιλέτης μας φίλος κ. Ἀντ. Ν. Φραντζῆς, νὰ δηλώσῃ δι' ὄλων τῶν ἐφημερίδων ὅτι δὲν ἐορτάζει σήμερον ἢ παρὲξ τοῦ ἀραμπάγῃ, ἑστὸ πέτσμά του, τὸν θεωρεῖ ἐορτάζοντα καὶ τοῦ εὐχεται, διὰ νὰ ἔχῃ ἀπαιτήσεις κατόπιν.

Χρόνια πολλὰ νὰ ζήσῃ
καὶ ἀχόρταγα τῆς ὠμορφιάς τοῦ κόσμου νὰ γλεντήσῃ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ.

Εἰς τοῦ κ. Δ. Χ. Σταθοπούλου, κατὰ τὰ Χαυτεῖα, ἀπέναντι τῆς Λιζιῆ καὶ παραπλευρῶς τοῦ Παντοπωλείου Λαλουκιώτη, ζήτησα ὅ,τι εἶδος λαϊμοδετῶν θέλετε καὶ κομβία ἐπίχρυσα, εὐρωπαϊκά ἠγγυημένα δι' ὑποκάμισα χορῶν. Εἶναι τὰ μόνα.

ὁποῖαν ἤθελε νὰ προστατεύσῃ ἐπέβαλε δι' ἐνὸς καὶ μόνου λόγου σιωπῆν εἰς τὸν ἀμαυρὸν τὴν ὄψιν δεσμοφύλακά τῆς, καὶ ἐβάδισε, χωρὶς νὰ στρέψῃ ὀπίσω, πρὸς τὴν ἀποβάθραν ὅπου ἀναμφιβόλως τὴν ἀνέμενε ὁ *μπιατῆς* τῆς.

Τρεῖς μαῦραι ὑπηρετοῦσαι αὐτὴν ἐδίπλωσαν γοργὰ, γοργὰ τὸ *χαλί* τῆς (τὸν τάπητα) ἐσῆκωσαν τὰ κάνιστρα με τὰς δῶρας καὶ τὴν ἠκολούθησαν.

Αὐτὰ ὅλα ἔγειναν τόσο γρήγορα, ὥστε ἡ *χαροῦμ* καὶ ἡ συνοδία τῆς ἦσαν εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ πρὸς τὴν παραλίαν δρόμου, ὅταν ὁ Ροβέρτος ἔλαβεν ἀπόφασιν ἥτις ἔμελλε νὰ ἔχῃ παραδόξους καὶ δραματικὰς συνεπειὰς.

Ὁ λοχαγὸς ἦτο συνήθως ταχύτερος εἰς τὰς ἀποφάσεις του, ἀλλὰ τόσο πράγματι ἐξεπλάγη, δεχθεὶς οὕτω ἐκ τοῦ συστάδην καὶ ἀπροσδοκῆτως τὴν ἐπὶ τὸ ἀνατολικώτερον ἐρωτικὴν ταύτην ἐξομολόγησιν, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἔμεινε ὡς ἀπολελιθωμένος, ἐμαρμάρωσε.

Εἶχε μάλιστα ἱκανῶς βλκκῶδη τὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου στρέφων καὶ μεταστρέφων ἀφελῶς τὸ γαρύφαλόν του, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν δὲν πειριεῖγεν ἐρωτικὴν ἐπιστολήν.

Ἄλλ' ἡ κατάπληξις του δὲν διήρκεσε πολὺ.

— Μετάκα . . . βολή ! Τροχάδην μᾶς ! ἔκραξε πρὸς τὸν πρῶν λοχίαν καὶ σιτιστὴν του ταχύνων τὸ βῆμα, μὴν τύχῃ καὶ μᾶς προλάβῃ αὐτὸς ὁ χαμένος ποῦ πῆρε τὴν πριγκιπέσσα μου.

ΜΟΥΧΤΑΡ ΚΑΙ ΦΡΟΣΥΝΗ

Φίλτατε κ. Τριαντάφυλλε.

Λυπούμαι ότι ανέδημοσίευσες εις τὸν Ρ α μ π α γ α τὰ τῆς Φροσύνης καὶ τοῦ Μουκτάρ ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ κ. Μαγγάνη. Διατί δὲν μὲ εἶδες πρότερον; Τὰ δημοσιευθέντα ἀποτελοῦσι δύο κεφάλαια τοῦ ἀνεκδότου πολιτικοῦ καὶ ἱστορικοῦ μυθιστορήματός μου ἂν πλεκτάνη τῶν πλεκτανῶν ἦτοι τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα. Ὁ κ. Μαγγάνης ἐναντίον τῆς βουλήσεώς μου καὶ προφορικῆς ἡμῶν συμφωνίας παρέλειψε νὰ μνημονεύσῃ τοῦτο, γράφας μόνον ἐξ ἀνεκδοτοῦ ὁ δὲ τὸ ὀρθογώνιον, ὡς νὰ ἔγραφα τὰ δημοσιευθέντα ἐπίτηδες, διὰ τὸ ἡμερολόγιόν του ὕστερον μάλιστα ἀφοῦ τοῦ εἶδε τὸ χειρόγραφον τῆς μυθιστορίας μου ἧτις δὲν εἶναι διήγημα ὡς τὴν ὀνομάζει, ἀλλὰ πέντε ὀγκώδεις τόμοι μὲ πολυειδεῖς σκηνὰς ζωγραφίζουσας τὴν ἀπὸ τοῦ 1769 μέχρι 1821 ἱστορίαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ποιοῦσαν δὲ συνέχειαν μετὰ τῆς Ἡρωϊδος μου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἰὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ ὁ κ. Αρσένης εἰς τὰς βιογραφίας τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου. Παρέλειψε νὰ μνημονεύσῃ ὅτι ἡ βιογραφία ἐκείνη ἀνήκει εἰς τὸν ἕκτον τόμον τῶν ἀριθμῶν Τέκνων». Ἐπίσης παρέλειψε νὰ μνημονεύσῃ ὅτι τὸ Γεῦμα τοῦ Ἀλη-Πασά τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν εἰς ἓν τῶν προηγουμένων ἡμερολογίων του ἀπεσπάρθη ἐκ τῆς αὐτῆς Πλεκτάνης τῶν Πλεκτανῶν. Ἄγνοῶ εἰς τί νὰ ἀποδώσω τὴν τιτολοφιδίαν αὐτῆν τῶν κυρίων ἡμερολογιοεκδότων. Ἄλλ' εἰς τὰ τοῦ Μουκτάρ καὶ τῆς Εὐφροσύνης συνέβησαν καὶ ἄλλα ἀσύγγνωστα.

Διὰ νὰ κάμῃ τὴν δουλίαν του ὁ κ. Μαγγάνης κρύφα ἐμοῦ καὶ ἐναντίον τῆς ἐγγράφου διαμπερτορίας μου ὅταν τὸ ἀνεκάλυψα, κατεπέλεκθησεν ἀλύπητα τὰ δύο αὐτὰ κεφάλαια καὶ τοῦτο χάριν οικονομίας ἡμίσεως τυπογραφικοῦ φύλλου. Δὲν εἶναι μόνον τοῦτο. Ἀρνήσασθαι ἀνεῦ τῆς γνώσεως καὶ ἀδείας μου ὅλας τὰς ἀντιμαμαθεϊκὰς φράσεις, ἰδέας, κρίσεις καὶ σκέψεις τοῦ τε συγγραφέως καὶ τῶν ὄρωντων προσώπων. Ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι οὐ μόνον ὄλο τὸ ἄλλα καὶ ὅλα τὰ νεῦρα ἀφῆρήθησαν ἐκ τῶν κεφαλαίων τούτων, ἀλλὰ κατὰ ἐλατήρια δι' ὧν τὰ κεφάλαια ταῦτα συνδέονται μετὰ τῶν προηγουμένων καὶ ἐπομένων τῆς μυθιστορίας μου. Θὰ ἐρωτήσης πῶς ἔγινε τοῦτο; Ἰδοὺ πῶς. Ἀφοῦ μετὰ δυσκολιῶν ἐνέδωκα εἰς τὸ νὰ καταταχθῶ μετὰ τῶν συνεργατῶν τοῦ ἡμ. ρολογίου τούτου, ὁ κ. Μαγγάνης μοὶ ἔπεμψε νέον τινα φοιτητὴν ἵνα τοῦ ὑπαγορευθῶ νὰ γράψῃ τὰ εἰρημένα κεφάλαια. Σὺν τῇ ἀντιγραφῇ ἔδωκα συγχρόνως, πρὸς τὸν νέον αὐτὸν σπουδαῖας ἱστορικὰς σημειώσεις τῆς ὑποθέσεως τῆς Εὐφροσύνης, ριπτούσας πολὺ φῶς ἐπὶ τοῦ τραγικοῦ τέλους τῆς δυστυχούς αὐτῆς καὶ τῶν μυθικῶν, μέχρι τοῦδε περι αὐτῆς δραματοποιηθέντων ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἡμῶν ἢ περιγραφέντων

παρὰ τῶν πρηνῶν ἡμῶν. Αἱ ἱστορικαὶ αὐταὶ σημειώσεις εἶναι ἀναπόσπαστοι τῶν κεφαλαίων τούτων. Κυρίως διότι οἱ περιηγηταὶ καὶ οἱ ἱστοριογράφοι Ἄγγλοι τῆς δυστυχούς Εὐφροσύνης, οἱ περιηγητὰς ταῦτα καὶ δίδοντες τὴν εἰκόνα τῆς γυναίκος αὐτῆς τὴν παριστάνουν οὐ μόνον ἐξόχου κάλλους ἀλλ' ἔκτακτον γυναῖκα ἐξόχων προτερημάτων καὶ πολιτικῶν νοῶς γυναῖκα, ἀποθανοῦσαν δὲ ἠρωϊκῶς καὶ θῆμα μᾶλλον πολιτικοῦ σκοποῦ ἢ ἔρωτος ὡς φαίνεται ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς πλεκτάνης τῶν πλεκτανῶν.

Ἐλαβον, φίλε μου κ. Τριαντάφυλλε, οἱ κ. οὔτοι, τὰ κεφάλαια ταῦτα, καὶ δὲν μοὶ ἐπέτρεψαν οὔτε ἀπαξ νὰ ἴδω τὰς τυπογραφικὰς διορθώσεις μόνον ὅτι τοσάκις ἐπήγα εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἰγγλέση, ὅταν ἐνόησα τὰ τεκταινόμενα καὶ ἐζήτησα αὐτὰς, μέχρις ὅτου ἐγγράφως ἀπηγόρευσα τὴν τύπωσιν τῶν κεφαλαίων τούτων.

Ἐκλείσαν τὰ ὡτά των καὶ εἰς τοῦτο προσποιούμενοι τοὺς κωφούς. Ἥλλαξαν τὸ ὕφος μου, ἤλλαξαν λέξεις καὶ παρεγέμισαν τὸ κείμενον μὲ δοτικὰς καὶ ἄλλας λογιώτατο μακαρονο-στριφιδῶδες αἰτινες ἐν τῇ φιλολογικῇ φαντασίᾳ καὶ καλλιθητικότητι τῶν κυρίων αὐτῶν τοὺς φαίνονται ρουμπίνια καὶ μπρλόγια.

Καὶ αὖτις σοὶ λέγω, λυπούμαι ὅτι δὲν μὲ εἶδες πρὸ τῆς ἀναδημοσίευσως τῶν Κεφαλαίων τούτων ὅπως σοὶ δώσω νὰ δημοσιεύσῃς τὸ πρωτότυπον οὕτω δὲ τὸ κοινὸν σχηματῆσθαι τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κρίσιν. Σὲ παρακαλῶ νῦν νὰ δημοσιεύσῃς τὴν παροῦσάν μου ὅπως κατακρατηθῇ πάσα ἄλλη ἀναδημοσίευσίς. Σὲ ἀσπάζομαι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Ἄριθμὸς 364.

Ἡ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΛΑΧΕΙΟΥ

Γνωστοποιεῖ, ὅτι

Ἡ κλήρωσις τοῦ ὑπὲρ τῶν ἀρχαιοτήτων λαχείου, τῆς 18' περιόδου, ἐκτελεσθήσεται ἀνυπερβίτως, ἐνώπιον τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπῆς, τῇ 31ῃ Ἰανουαρίου ε. ε. ἡμέρα Κυριακῆ, ὥρα 2α μ. μ. ἐν μιᾷ τῶν αἰθουσῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, διότι ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας καθυστεροῦνται ἔτι τ' ἀποτελέσματα ἀνταποκριτῶν τιμῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 15 Ἰανουαρίου 1888.

Ὁ πρόεδρος

(Τ.Σ.) Α. Α. ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΣ.

— Ἐλπίζω πῶς δὲ θὰ τρέχωμε τώρα τὸ κατόπι τῆς, εἶπε ζωηρῶς ὁ Κουρουνάκης.

— Διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης... πεζὸς, ἔφιππος ἢ με καίκι... πρέπει νὰ τὴν προηράσω, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μάθω ποῦ πηγαίνει.

— Μὰ, καπετάνιε μου, οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ δὲν χωρατεύουν, ὅταν ἀνακατευθῇ κανεὶς στὰ οἰκογενειακά των. Ἄν πάρωμ' ἀπὸ πολλὴ κοντὰ αὐτὴν τὴν πέριδικα ἢ θὰ μᾶς σπάσουν τὸ κεφάλι ἢ τ' ὀλιγώτερο θὰ μᾶς καθήσουν στο φρέσκο.

— Δὲ μὲ μέλει. Ἄν φοβῆσαι, μεῖν' ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος, χωρὶς νὰ βραδύνῃ τὸ βῆμά του.

— Νὰ φοβηθῶ, λέγει! ἐγὼ νὰ φοβηθῶ! ἔκραξεν ὁ Κουρουνάκης ἀκουσίως του σπεύδων· τὸ ξεῦρετε πολὺ καλὰ, πῶς δὲν φοβοῦνται ἐκεῖνοι ποῦ ὑπερέτησαν δεκατέσσερα χρόνια εἰς τὴν τρίτην ἔλθῃ τοῦ πρώτου τῶν ἀφρικανῶν εὐζώνων τοῦ ἰππικοῦ. Τὸ θέλετε; Πᾶμε. Τόσῳ τὸ χειρότερο, ἂν θάχωμε κακὰ ξεμπερδέματα. Ἐγὼ σὰς προειδοποίησα καὶ δὲν φταίω.

Ὁ διάλογος ἐτελείωσε ταχέως, διότι οἱ δύο σύντροφοι δέησαν δι' ὀλίγων διασκελισμῶν τὸν δρόμον.

Ἐβλῆσαν εἰς τὴν ἀκτὴν ἀκριβῶς καθ' ἓν στιγμὴν ἢ μετὰ τὸν τριαντάφυλλο φερετζε καὶ ἡ ἀκολουθία τῆς ἐπέβαινον λαμπροῦ μπιαντέ με μεταξὺ τὰ προσκεφάλαια καὶ με τέσσαρας ρωμαλέους κωπηλάτας.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ ὑπαξιωματικὸς εἶχον ἔλθει εἰς τὸ Γληκ. σουγιῶ με καίκι μισθωτῶν, καίκι μετὰ τὴν ὥρα, ἐλαυνό-

μενον ὑπὸ δύο καϊκτοῦσῶν κακοενδεδυμένων καὶ μετρίως εὐρώστων.

Ὁ Ροβέρτος τοὺς ἀνεγνώρισε παρεούσας, καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ καίκι πατῶν ἐπὶ ἄλλων, τὰ ὅποια ὀλίγον ἔλειψε νὰ βυθίσῃ ὑπὸ τὴν ἀκράτητον ὀρμὴν του. Ὁ δὲ Κουρουνάκης γογγύζων καὶ βλασφημῶν ἔλαβε θέσιν πλησίον του.

Τὸ ἐπίχρυσον καίκι τῆς χαροῦμ εἶχεν ἀναχθῆ ἐκ τῆς παραλίας καὶ ἐπέτα ὡς βέλος πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

— Εἴκοσι φράγκα ἔχετε, ἂν μοῦ φράσετε ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ καίκι, ἔκραξεν ὁ λοχαγὸς πρὸς τοὺς κωπηλάτας του.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἐκεῖνοι δὲν ἐνόουν τὴν γαλλικὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς ἐδείκνυε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ φέρον τὴν ὀδαλίτικην μικρὸν ἀκάτιον, καὶ διὰ τῆς ἄλλης χρυσοῦν νόμισμα, ἔρριψαν εὐθὺς ὄλον τοῦ σώματος αὐτῶν τὸ βῆρος ἐπὶ τὰς κώπας των, οὐχὶ ἐν τούτοις χωρὶς νὰ συμβουλευθῶσιν ἀλλήλους δι' ἐνὸς βλέμματος καὶ ν' ἀνταλλάξωσιν ὀλίγας βραχεῖας λέξεις ἐν τῇ σοβαρᾷ τοῦ τόπου αὐτῶν γλώσσῃ.

Ὁφθαλμοφανὲς ἦτο ὅτι ἐθεώρουν ἀπρεπῆ τὴν ἰδέαν τοῦ λοχαγοῦ καὶ ὅτι ὑπήκουον εἰς αὐτὸν μετὰ τινος ἀποτροπιᾶσεως. Εἰς Παρισίους, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ ἀμαξηλάτης ἀγοραίου ὀχήματος δὲν θὰ ἔκαμνε πολλὰ νάξια, ἀλλ' ἐν Τουρκίᾳ, οἱ καϊκτοῦσῆδες δὲν εἶναι καθόλου συνηθισμένοι νὰ ὑποβάλλουν τ' ἀκάτια των εἰς τὰς ἀσέμνους ἰδιοτροπίας ἐνὸς τρελλοῦ γυναῖκα κυνηγοῦντος.

(ἀκολουθεῖ)